

vállalat az azokat meghaladó leírás megfelelő voltát igazolja, mert a H. Ö. 14. §. (1) bekezdésének 3. pontja szerint az értékcsökkenés címén eszközölt leírásnak vagy tartalékolásnak az elhasználás folytán előállott értékcsökkenéssel arányban kell állania és ezt a körülményt bizonyítani a vállalat jogosult abban az esetben is, ha 10%-on felül leirt.

A földbirtokkal együtt bérbeadott szeszgyárra és annak felszerelésére eső haszonbér általános kereseti adó alá esik. (Közigazgatási Biróság 10.203/1927. P. szám.) Az adózó fél a földbirtokkal együtt haszonbérbe adott szeszgyárra eső haszonbéri összegnek az adóalapból való törlését kéri, azt vitatván, hogy miután a haszonbérlok a szeszgyárat mint a haszonbérlet ingatlanok tartozékát használják, tehát az külön ipari üzemnek nem tekinthető és külön jövedelmet részére nem is biztosít, az ez utáni jövedelem kereseti adó kivételének alapjául nem szolgálhat.

Ez az érvelés azonban nem helytálló, mert a K. H. Ö. 2. §. 6. pontjához fűzött utasítás (2) bekezdése értelmében a földbirtokkal együtt bérbeadott szeszgyárra és illetve ennek felszerelésére eső haszonbér általános kereseti adó alá esik és így az a körülmény, hogy a haszonbérleti szerződéssel megállapított haszonbéri összeg egyben van megállapítva és nincsen külön kitüntetve, hogy ebből mennyi esik a szeszgyárra, az adókötelezettséget meg nem szüntetheti, panaszosnak tehát a haszonbéri összegből a szeszgyárra eső aránylagos része jogosan és törvényes alapon lett általános kereseti adó alá vonva és ennél fogva az e címen megállapított adót ehelyütt annál is inkább fenntartani kellett, mert ennek számszerű összege kifogás tárgyává nem is tétetett.

Az O. F. B. által megváltott és kérelmezőknek juttatott s átadott ingatlan után fizetett haszonbér e ki nem fizetett vételár kamatának tekintendő, tehát általános kereseti adó alá nem esik. (Közigazgatási Biróság 16.206/1926. P. szám.) Az iratokból megállapítható, hogy az Országos Földbirtokrendező Biróság Dr. W. ingatlanaiból mintegy 150 katasztrális holdat megváltott és azt a kérelmezőknek juttatta, mely ingatlanok a kérelmezőknek még 1923-ban tényleg át is adták s azok vételára is megállapított, azonban a vételár fizetésére a juttatottaknak halasztás engedtetett azzal, hogy ezek a vételár befizetéséig az ingatlanok után a nevezett dr. W.-nek haszonbért fizetni s egyuttal már az átadás idejétől kezdve tartoznak viselni az ingatlanok közterheit is, tehát ezen időpont óta az ingatlanok után járó földadót is már nem dr. W., hanem a földhöz juttatottak, mint új tulajdonosok fizetik és maga a haszonbér összege is már a felek közt megállapított.

Kétségtelen abból, hogy a kérdéses ingatlanok már abban az időben, melyre a most vita tárgyát képező általános kereseti adó vonatkozik, már nem a dr. W., hanem a földhöz juttatottak tulajdonát képezték, még ha ez a tulajdonjog az ő nevükre telekkönyvileg be sem kebeleztetett és ezen nem változtat az a körülmény sem, hogy az ingatlanokról a juttatottak netán utóbb lemondanak, vagy őket azoktól az Országos Földbirtokrendező Biróság netán utólag megfosztja, mert ez esetben az 1920. évi XXXVI. t.-c. értelmében az ingatlanok nem mennek át ipso jure a dr. W. tulajdonába, hanem azok felett majd az Országos Földbirtokrendező Biróság fog rendelkezni.

És kétségtelen az is, hogy a juttatottak által a dr. W. az ingatlanok után a vételár megfizetéséig évenként fizetendő összegnek „haszonbér“-ként való megjelölése jogilag nem helyes, mert a földtulajdonos (vagyis a jelen esetben minden egyes juttatott) által más harmadik személynek, akinek az ingatlanokra haszonélvezeti joga nincsen, fizetett összeg jogilag nem eshetik a haszonbér fogalma alá. Ez a fizetés, illetve az évente fizetendő összeg, tekintettel arra, hogy a vételár meg van állapítva, de annak megfizetése el van halasztva, a hátralékos vételár után járó kamatnak tekintendő.

A kamatfizetésből folyó bevétel pedig az 1922. évi XXIII. t.-c. értelmében nem tárgya az általános kereseti adónak.

De nincsen oly külön törvényes rendelkezés sem, melynek alkalmazásával a kérdéses bevétel az általános kereseti adó tárgyává lenne tehető. Mert az idézett 1922. évi XXIII. t.-c. 1. §-ának 9. pontja kereseti adó alá eső jövedelemként csakis az 1920. évi XXXVI. t.-c. 61. §-a alapján alkotott járadékeltek után fizetett járadékot jelöli meg, az pedig a fentebbiekből is kitűnik, hogy dr. W.-től megváltott ingatlanok nem az idézett törvényszakasz alapján alkotott járadékeltek gyanánt juttatottak a kéredmezőknek, hanem az 1926. évi XXXVI. t.-c. 42. §-a értelmében a vételár megállapításáig haszonbér fizetése, vagyis a vételár megállapítása után annak kifizetéséig kamat fizetése mellett.

Minélfogva tehát az általános kereseti adó megállapítását mellőző határozat ellen beadott panasznak hely adható nem volt.

A bérbe adott gyári épület házadósköteles. (Közigazgatási Biróság 7408/1927. P. szám.) A panaszosnak mezőgazdasági szeszgyárát B. F. bérlé. A bérösszeg és az ebből a másodfoku határozattal megállapított házadóalap összegszerűen nem vitás és a panaszos csupán azt teszi vita tárgyává, hogy a szóbanforgó gyárépület, mely rendeltetését a bérbeadás után is megtartotta, a bérbeadás tényével állandó adómentességét nem vesztette el.